

Sygn. akt I CSK 2128/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa W. N.
przeciwko B. R.
o roszczenia z umowy o roboty budowlane,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w C.
z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt VI Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód W. N. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 29 lipca 2021 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 5 stycznia 2021 r., którym oddalono powództwo przeciwko B. R. o roszczenia z umowy o roboty budowlane.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarżący oparła skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne. Jedno

dotyczy konieczności dokonania rozgraniczenia między tym, co jest jeszcze przekazywaniem sądowi wiadomości specjalnych, a co już rozstrzyganiem przez biegłego okoliczności prawnych, co skarżący sformułował w następujący sposób: Czy oceniając istotny charakter wad dzieła w rozumieniu art. 637 k.c. sąd może poprzestać na przejęciu wniosków opinii biegłego powołanego na podstawie art. 278 § 1 k.p.c., czy raczej powinien owej oceny dokonać samodzielnie? Drugie zaś sprowadza się zdaniem powoda do pytania: Czy wykonanie podjazdu z kostki granitowej i prace związane z wykonaniem drogi, placu manewrowego i zjazdu do garażu łącznie z wykonaniem podbudowy to dzieło w rozumieniu art. 627 k.c., czy roboty budowlane w rozumieniu art. 647 k.c.?

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12). Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym (zob. np.

postanowienie SN z dnia 26 października 2021 r., I CSK 266/21 oraz z dnia 30 czerwca 2021 r., III CSK 53/21).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sformułowane przez skarżącego nie może odnieść oczekiwanego skutku. Pierwsze zagadnienie nie ma charakteru jurydycznego, lecz dotyczy oceny dowodów przedstawionych w sprawie, co nie może stanowić zarzutu skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Należy podkreślić, że wiarygodność oraz poziom szczegółowości przeprowadzanych dowodów różni się w zależności od konkretnej sprawy i podlega ocenie ad casum zarówno w odniesieniu do działalności samego sądu meriti, jak i podczas ewentualnej kontroli zakresu dyskrekcji sędziowskiej, tj. badania działań sądu z perspektywy zasad logiki i doświadczenia życiowego. Z tej przyczyny problem ten nie ma charakteru abstrakcyjnego, uniwersalnego, lecz jednostkowy, kazuistyczny. Taki rodzaj problemu nie spełnia wymagań stawianych istotnemu zagadnieniu prawnemu.

Z kolei drugie zagadnienie zostało już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wedle którego zasadniczym kryterium rozróżnienia umowy o dzieło i umowy o roboty budowlane jest ocena realizowanej inwestycji stosownie do wymagań prawa budowlanego, a użyte w art. 647 k.c. określenie obiekt oznacza zmaterializowany rezultat robót budowlanych, stanowiący samoistną całość dającą się wyodrębnić co najmniej pod względem technicznym lub technologicznym (zob. np. wyrok z dnia 29 listopada 2019 r., I CSK 477/18). Dodatkowo umowa o roboty budowlane, w odróżnieniu od umowy o dzieło, dotyczy przedsięwzięcia większych rozmiarów, o zindywidualizowanych właściwościach, zarówno fizycznych, jak i użytkowych, któremu w zasadzie towarzyszy projektowanie i zinstytucjonalizowany nadzór (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 51/07). W konsekwencji ocena, czy wykonanie obiektu jest dokonywane na podstawie umowy o dzieło czy też na podstawie umowy o roboty budowlane wedle kryteriów ustalonych w orzecznictwie należy każdorazowo do sądu powszechnego rozpoznającego sprawę. Zagadnienie sformułowane przez skarżącego jest zbyt kazuistyczne, dotyczy przedmiotu umowy jego konkretnej sprawy. Ponadto z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że rozstrzygnięcie

Sądu odwoławczego podyktowane było nie tylko oceną obiektu, który miał zostać wykonany, lecz również wynikało z analizy samej umowy wiążącej strony, która została jednoznacznie nazwana umową o dzieło oraz zawierała postanowienia właściwe dla tego typu umów.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.